

תלמוד בבלי מסכת פסחים דף ז עמוד ב

המחלוקת-הזמן בעל ביעור			
רב פפי סובר שזה על פעולה מהעבר ורב פפא סובר שזה על העתיד			
ברכה	קשה	תשובה	ואם?
על המילה	רב פפא המוהל מברך ואינו חייב למול	אם האב מלך? יכול לברך למול	
על השחיטה	רב פפא השוחט מברך ואינו חייב לשחוט	אם בקורבן? יכול לברך לשחוט	
לולב-שחיינו			
שואלים-הלשון-לצאת בו לא נכונה			
לולב-נטילת לולב רב פפי זה שונה-כאשר מגביה יוצא. צריך להיות יצא בו? והתשובה: זה נכון, בגלל מצוות סוכה נאמר כך.			
סוכה-שחיינו			
סוכה-לשבת-לישב בסוכה ההלכה- מברכים על ביעור חמץ.			

הסבר א' דף ז' עמוד ב' מסכת פסחים גמרא- פרק ראשון-יש לברך לפני נשוא

הברכה			
מסקנה נוספת	שואלים	אומר רב יהודה בשם שמואל	
יש לברך לפני נשוא הברכה	מהיכן יודעים?	יש לברך לפני העשייה	
שמואל			
שואלים	תשובה-מהפסוקים		
מהיכן יודעים שעובר זה לפני?	וירץ אחימעץ... ויעבור את הכושי. וכן ויעבור מלכם לפניכם		
בבית מדרש של רב	שואלים		
טבילה ושופר מברכים אחרי	טבילה, מובן. אבל שופר למה לא? לא יצליח, אז שחיטה ומילה?		
אומר רב חסדא	למדנו כך	רב חסדא	
רק טבילת גר	טבל ועלה כאשר עולה	מברכים אחרי... על הטבילה.	

הסבר ב' דף ז' עמוד ב' מסכת פסחים גמרא- פרק ראשון-מקור לשימוש באור

הנר לבדיקה			
משנה	שואלים	חכם	לומדים
בדיקת חמץ לאור הנר	מהיכן יודעים?	רב	מציאה ◀ מציאה ◀ חפישה ◀ מחיפוש
		חסדא	מנרות.
תנא דבי רבי ישמעאל			
לימוד	פסוק א'	פסוק ב'	
מציאה ממציה	שבעת ימים...לא ימצא	ויחפש...וימצא	
חיפוש מנרות	ויחפש...וימצא	בעת...אחפש	
נרות מנר	נר...נשמת אדם חפש		
תנא דבי רבי ישמעאל			
ליל י"ד יש לעשות בדיקת	שבעת ימים...לא ימצא ◀ ויחפש בגדול	שיחפשו בנר קטן ולא	מה פירוש ואומר?
חמץ לאור הנר.	...בעת היא אחפש...נר...חפש.	יימצא כלום לכן נאמר נר	...נשמת אדם.

הסבר ג' דף ז' עמוד ב' מסכת פסחים גמרא- פרק ראשון-שימוש באור הנר

לבדיקה-ולא אור: השמש או ירח או אבוקה			
חכמים שללו בדיקת חמץ באמצעי תאורה שונים פרט לאור הנר, והנימוק שאור הנר טוב לבדיקה.			
תוספות מסכת פסחים דף ז עמוד ב			
כי פליגי בעל ביעור מר סבר לשעבר משמע - פירש ר"ת לשעבר משמע טפי מלהבא אבל מ"מ משמע נמי קצת להבא דאי לא משמע כלל להבא אלא לשעבר א"כ היכי קאמר בסמוך נימא למול לא סגי דלא איהו מהיל וכי בשביל שאין אנו יודעין לתקן יאמר שקר. לא סגי דלאו איהו מהיל - דעל האב מוטל כדפירש הקונטרס אבל המל גרים מברך למול את הגרים שהמברך חייב למול כמו האב המל.			
בעידא דאגבהה נפיק ביה - וא"ת כיון דנפק היאך יברך והלא צריך לברך עובר לעשייתו ואומר ר"י אף על גב דנפק אכתי עוסק במצוה שצריך לנענע בקריאת הלל (סוכה לז').			
לצאת יצא מיבעי ליה - לצאת משמע שלא יצא עדיין באותה נטילה ומשכחת לה כשהפכו כדאמר ר"י בסוכה (ד' מב.) דאינו יוצא אלא דרך גדילתו או שנטלו שלא לצאת בו באותה נטילה וכשאדם נוטל לולב אין צריך להופכו כדפי' ר"י כיון שצריך לנענע בהלל או משום שאינו רוצה לצאת באותה נטילה.			
והלכתא על ביעור חמץ - יכול הוא לומר כן שאף זה הלשון משמע להבא או שמא דוקא על ביעור חמץ ויש טעם בברכות ור"י לא מצא טעם לכל הברכות.			
על הטבילה - אומר ר"ח בשם הגאון דוקא בטבילת גר דלא חזי קודם טבילה דלא מצי למימר וצונו דאכתי נכרי הוא אבל שאר חייבי טבילה כגון בעל קרי וכיוצא בו מותר לברך כדאמרין בפ' מי שמתו (ד' כב.) נהוג עלמא כתלתא סבי כר' יהודה בבעל קרי שיכול להתפלל ולברך וללמוד קודם טבילה אעפ"כ אומר ר"י דאין לגעור בנשים שמברכות אחר			

כי פליגי - בעל ביעור. מר סבר: מעיקרא משמע, ומר סבר: להבא משמע. מיתבי: ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על המילה! - התם היכי נימא? נימא למול - לא סגיא דלאו איהו מהיל? - אבי הבן מאי איכא למימר? - אין הכי נמי. מיתבי: ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על השחיטה. - התם נמי, היכי נימא? נימא לשחוט - לא סגיא דלאו איהו שחט? - פסח וקדשים מאי איכא למימר? - אין הכי נמי. מיתבי: העושה לולב לעצמו מברך שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה. נטלו לצאת בו אומר אשר קדשנו במצותיו וצונו על נטילת לולב. - שאני התם, דבעידא דאגבהה נפק ביה. - אי הכי, לצאת בו? יצא בו מיבעי ליה! - אין הכי נמי, ומשום דקא בעי למיתנא סיפא לישב בסוכה תנא רישא נמי לצאת בו. דקתני סיפא: העושה סוכה לעצמו אומר: ברוך אתה ה' שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה. נכנס לישב בה אומר: ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו לישב בסוכה. והלכתא: על ביעור חמץ.

חלק א' במסכת פסחים דף ז' עמוד ב'

דכולי עלמא מיהא, מעיקרא בעינן לברוכי, מנל? - דאמר רב יהודה אמר שמואל: כל המצות מברך עליהן עובר לעשייתן. מאי משמע דהאי עובר לישנא דאקדומי הוא? אמר רב נחמן בר יצחק: דאמר קרא וירץ אחימעץ דרך הככר ויעבר את הכושי. אביי אמר: מהכא, והוא עבר לפניכם. ואי בעית אימא: מהכא, ויעבר מלכם לפניכם וה' בראשם. בי רב אמרי: חוץ מן הטבילה ושופר. בשלמא טבילה - דאכתי גברא לא חזי, אלא שופר מאי טעמא? וכי תימא: משום דילמא מיקלקלא תקיעה. אי הכי - אפילו שחיטה ומילה נמי! - אלא אמר רב חסדא: חוץ מן הטבילה בלבד איתמר. תניא נמי הכי: טבל ועלה, בעלייתו אומר: ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על הטבילה.

חלק ב' במסכת פסחים דף ז' עמוד ב'

לאור הנר וכו', מנא הני מייל? אמר רב חסדא: למדנו מציאה ממציה, ומציאה מחיפוש, וחיפוש מחיפוש, וחיפוש מנרות, ונרות מנר. מציאה ממציה - כתיב הכא שבעת ימים שאר לא ימצא בבתים ובתיבם וכתב יחפש בגדול החל ובקטן כלה וימצא. ומציאה מחיפוש ידידה, וחיפוש מנרות - דכתיב בעת ההיא אחפש את ירושלים בנרות, ונרות מנר, דכתיב נר (אלהים) [ה'] נשמת אדם חפש כל חדרי בטן. תנא דבי רבי ישמעאל: לילי ארבעה עשר בודקים את החמץ לאור הנר, אף על פי שאין ראייה לדבר - זכר לדבר, שנאמר שבעת ימים שאר לא ימצא ואומר יחפש בגדול החל ובקטן כלה ואומר בעת ההיא אחפש את ירושלים בנרות ואומר נר (אלהים) [ה'] נשמת אדם חפש. מאי ואומר? וכי תימא: האי בעת ההיא קולא הוא, דקאמר רחמנא: לא בדיקנא לה בירושלים בנהורא דאבוקה, דנפיש נהורא טובא, אלא בנהורא דשרגא, דזוטר נהורא טפי, דעון רבה משתכח ועון זוטר לא משתכח - תא שמע: נר ה' נשמת אדם.

חלק ג' במסכת פסחים דף ז' עמוד ב'

תנו רבנן: אין בודקין לא לאור החמה, ולא לאור הלבנה, ולא לאור האבוקה, אלא לאור הנר, רש"י **מסכת פסחים דף ז עמוד ב**

מעיקרא משמע - על ביעור שביערתו, והרי עדיין לא בדיק, דהאי ברכה קודם בדיקה היא, ביעור היינו נמי בדיקה.

נימא למול - בתמיה משמע דאותו רופא המל את כל בני העיר (צוה) + מסורת הש"ס: [בצטווה] + למול את התינוק הזה?

וכי לא סגי דלאו איהו מהיל - עליו המצוה מוטלת, והלא על אביו מוטל, כדאמרן בקדושין פרק קמא (קרוב לסופו), אבל ביעור - מצוה על בעל החמץ מוטלת, וכל איש ואיש בודק ביתו, והיכא דיכול לומר לבער - לא נימא על ביעור.

ופרכינן: אבי הבן מאי איכא למימר - אי על המילה לשעבר משמע - וזה אפשר לו לומר למול, מאי איכא למימר, היכי שרינן ליה למימר על המילה.

אין הכי נמי - צריך לומר למול.

פסח וקדשים - הבעלים נצטוו דכתיב (ויקרא א) וסמך ידו ושחט.

נפק ביה - ומברך על שעבר.

והלכתא על ביעור - נמי להבא משמע, וגבי מילה נמי לא שנא אבי הבן מאינש דעלמא דהא להבא משמע ועל המילה נמי כלמול דמי.

עובר - קודם, כמו ויעבר את הכושי - קדמו, במיתת אבשלום.

ויעבר מלכם לפניכם - יקדים לילך בראש.

דאכתי גברא לא חזי - כגון טבילת בעלי קרי, דקיימא לן בברכות (ב, ב) שאסור בדברי תורה